

Arrest

nr. 195 818 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker kwam België binnen op 10 oktober 2016. Hij was in het bezit van een Schengen visum afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten te Fes (Marokko).

1.2 Er werd hem op 17 december 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3 Op 27 april 2017 diende verzoeker een asielaanvraag in. Op diezelfde datum wordt als taal van het onderzoek het Frans bepaald. (administratief dossier, bijlage 26 van 27 april 2017)

1.4 Op 15 september 2017 werd, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III- Verordening) tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater), waarbij Frankrijk wordt aangeduid als de voor de asielaanvraag verantwoordelijke staat.

1.4. Verzoeker diende tegen deze beslissing een verzoek tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad. Deze zaak is aanhangig bij een Franstalige kamer.

1.5. Op 20 november 2017 wordt verzoeker bij een politiecontrole aangetroffen te Arendonk. Er wordt een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.(...)

voornaam: K.(...)

geboortedatum: 26.02.1977

geboorteplaats: Oujda

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 17.12.2016 (bijlage 13) en op 15.09.2017 (bijlage 26 quater van 15.09.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kwam op 04.11.2016 met een geldig paspoort en geldig visum (type C) België binnen.

Op 16.12.2016 werd betrokkene's identiteit gecontroleerd door de PZ Waver. Aan betrokkene werd de volgende dag een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13) betekend.

Op 27.04.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 15.09.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene's beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Frankrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkene's zieke vader (S. M.(...), geboren 15.03.1931) en zijn twee zussen (S. N.(...), geboren 16.07.1967 en S. H.(...), geboren op 28.09.1956) legaal in België verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn vader of zussen behoeft. Een repatriëring naar Frankrijk staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en zijn familieleden kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Uit het asiëldossier van betrokkene komt naar voor dat betrokkene voor zijn komst naar België op deze wijze contact onderhield met zijn familieleden in België. Bovendien kunnen betrokkene's vader en zussen hem steeds bezoeken in Frankrijk.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 17.12.2016 (bijlage 13) en op 15.09.2017 (bijlage 26 quater van 15.09.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Frankrijk

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. D. V. A.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ

Kempen Noord Oost, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S., K(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 20.11.2017."

1.6. Tegelijk met het thans ingediende verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende verzoeker eveneens een verzoek tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 15 september 2017.

1.7. Bij arrest 195 603 van 27 november 2017 wordt het verzoek tot schorsing bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert in essentie aan dat als taal voor het onderzoek van de asielaanvraag het Frans werd bepaald, zodat, overeenkomstig artikel 51/4 ook het thans bestreden bevel, als "daaropvolgende" bevel in het Frans diende te worden opgesteld. Hij wijst daarbij op de parlementaire voorbereiding van deze bepaling waaruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was een duidelijke eenheid van het taalgebruik te bepalen en daarbij de gekozen taal te gebruiken tot aan de laatste beslissing in de asielprocedure. Zij voert aan dat uit de wet niet blijkt dat het "onderzoek" waarvan sprake in artikel 51/4, beperkt zou zijn tot het onderzoek ten gronde van de asielaanvraag. Zij wijst er eveneens op dat het onderhavige geval verschillend is van het geval dat werd besproken in het arrest van de Raad van State nr. 236.991 van 10 januari 2017. Deze zaak betrof immers de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven naar aanleiding van een politiecontrole, meer dan een jaar nadat de asielprocedure definitief was afgesloten. De verzoekende partij benadrukt daarbij dat het onderzoek van de criteria en elementen ter aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, volledig in het Frans is verlopen.

2.3.2. Artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Niet betwist is dat als taal van het onderzoek in toepassing van artikel 51/4, §2, van de vreemdelingenwet, het Frans werd bepaald. Evenmin wordt in de huidige stand van het geding betwist dat het hierop volgende “Dublin-onderzoek”, waarbij wordt bepaald welke Europese lidstaat voor de asielaanvraag verantwoordelijk is, deel uitmaakt van het “onderzoek” bedoeld in artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet. Het is in dit verband relevant vast te stellen dat verzoeker, met betrekking tot de redenen die zich verzetten tegen een eventuele overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Frankrijk, werd gehoord met de bijstand van een tolk Arabisch-Frans en dat alle documenten in dit verband werden opgesteld in het Frans. Ook de beslissing van 15 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd in het Frans opgesteld.

Thans is dan ook slechts aan de orde of het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden beschouwd als een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker zelf aanvoert in het middel, oordeelde de Raad van State in zijn arrest 236.991 van 10 januari 2017 dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in de vorm van een “bijlage 13septies” niet te beschouwen is als een “daaropvolgende” verwijderingsbeslissing in de zin van voormelde bepaling. Die zaak betrof echter een asielaanvraag die in België werd onderzocht en op 14 maart 2014 werd afgesloten met een arrest van de Raad. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 6 januari 2014. Op 26 augustus 2015, meer dan jaar later, werd de betrokkene, opnieuw aangetroffen op het grondgebied en werd hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies). De Raad van State heeft in die omstandigheden geoordeeld dat dit laatste bevel geen “daaropvolgende” verwijderingsbeslissing was, zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De concrete omstandigheden in de huidige zaak zijn evenwel geheel verschillend. Op 15 september 2017 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij Frankrijk als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid. Op 31 oktober 2017 deelt de verwerende partij aan de Franse autoriteiten mee dat verzoeker is ondergedoken en dat op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, de termijn voor overdracht zal worden verlengd tot 18 maanden. Op 20 november 2017 wordt verzoeker door de politie te Arendonk aangetroffen. Het administratief verslag van 20 november 2017 vermeldt: “S.K. wil niet terugkeren naar het Dublinland Frankrijk (Dublindossier).”

De verwerende partij neemt op dezelfde dag nog de bestreden verwijderingsbeslissing met vasthouding en terugleiding. Deze beslissing verwijst niet enkel naar het bestaan van de bijlage 26quater van 15 september 2017, maar vermeldt ook dat verzoeker thans zal worden gerepatrieerd naar Frankrijk, waaraan de overname zal worden gevraagd. In het administratief dossier bevinden zich de vluchtgegevens voor verzoekers repatriëring naar Nice op 4 december 2017.

De Raad is van oordeel dat in die omstandigheden niet ernstig kan worden betwist dat het thans bestreden bevel een maatregel is die uitvoering geeft aan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die werd genomen op 15 september 2017. Aldus is het bestreden bevel een verwijderingsmaatregel die volgt op het asielonderzoek en dient deze te worden beschouwd als een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt dat verzoeker in het Nederlandse taalgebied werd aangetroffen, zodat, conform artikel 39 *iuncto* artikel 17, §1, a, van de Taalwet Bestuurszaken, het bestreden bevel in het Nederlands moest worden opgesteld, merkt de Raad op

dat artikel 1, §1, 1°, van dezelfde wet voorziet dat het taalgebruik kan worden geregeld door een andere wet. Hoger werd reeds uiteengezet waarom te dezen artikel 51/4 van de vreemdelingenwet van toepassing is, dat als *lex specialis* in een door de Taalwetten in Bestuurszaken toegestane afwijking voorziet. De opmerkingen van de verwerende partij doen dan ook geen afbreuk aan hogerstaande vaststellingen.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Met de thans bestreden beslissing wordt uitvoering gegeven aan de Europese richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven *iuncto* de Dublin III-Verordening. Het betreft derhalve een beslissing waarbij uitvoering wordt gegeven aan Europese regelgeving, zodat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg) Naar luid van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 27 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie dient de betrokken onderdaan van een derde land over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken ten aanzien van de verwijderingsbeslissing. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een bevel om het grondgebied te verlaten beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. (zie o.m. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Verzoeker loopt aldus het risico dat hem, na tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, de toegang tot de rechter wordt geweigerd omdat de maatregel reeds werd uitgevoerd en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder dat verzoekers grieven hiertegen werden onderzocht leidt er aldus toe dat verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt ontnomen, wat een schendig inhoudt van artikel 47, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Derhalve moet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in casu worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT